

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Małgorzata Smulewicz

Protokolant: Karolina Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 października 2016 roku, 2 lutego 2017 roku i 7 marca 2017 roku w W.

sprawy **M. K.**

syna R. i J. z domu Ż.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

1. M. K. będący przedsiębiorcą działającym pod firmą (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) w dniu 24.04.2015r. w lokalu gastronomicznym A. I. by M. w W. przy ul. (...) powierzył cudzoziemcowi obywatelowi Ukrainy O. S. nielegalne wykonywanie pracy, tj. bez wymaganego prawem zezwolenia na pracę bądź innego dokumentu uprawniającego cudzoziemca do legalnego wykonywania pracy na terytorium RP;

tj. za wykroczenie z art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2015r. poz. 149 ze zmianami oraz z 2015r. Dz.U. poz. 1607) w związku z art. 88 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2015r. poz. 149 ze zmianami oraz z 2015r. Dz.U. poz. 1607);

2. M. K. będący przedsiębiorcą działającym pod firmą (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) w dniu 24.04.2015r. w lokalu gastronomicznym A. I. by M. w W. przy ul. (...) powierzył cudzoziemcowi obywatelowi Ukrainy D. K. nielegalne wykonywanie pracy, tj. bez wymaganego prawem zezwolenia na pracę bądź innego dokumentu uprawniającego cudzoziemca do legalnego wykonywania pracy na terytorium RP;

tj. za wykroczenie z art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2015r. poz. 149 ze zmianami oraz z 2015r. Dz.U. poz. 1607) w związku z art. 88 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2015r. poz. 149 ze zmianami oraz z 2015r. Dz.U. poz. 1607);

orzeka:

I. obwinionego **M. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt 1- 2 czynów stanowiących wykroczenia z art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy i za to na podstawie art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy skazuje go, a na podstawie art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 48 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw oraz na podstawie art. 39 § 1 i 2 kw nadzwyczajnie łagodzi karę wymierzając obwinionemu karę grzywny w wysokości 800 (osiemset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt: XI W 1879/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 kwietnia 2015 roku, inspektorzy Państwowej Inspekcji Pracy P. K. (1) i P. K. (2) w lokalu gastronomicznym A. I. by M. w W. przy ul. (...) przeprowadzili kontrolę w zakresie legalności zatrudnienia. Na miejscu zastali osoby, będące pracownikami M. K., prowadzącego własną działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą przy ul. (...) w W.. Wśród pracowników znajdowali się również obywatele Ukrainy: O. S. oraz D. K.. Wykonywali oni pracę na rzecz M. K.. Nie posiadali wymaganego prawem zezwolenia na pracę bądź innego dokumentu uprawniającego do legalnego wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Oświadczenia o zamiarze powierzenia wykonywania pracy obywatelowi Ukrainy na nazwisko D. K. i O. S. M. K. zarejestrował we właściwym miejscowo Powiatowym Urzędzie Pracy w dniu 28 kwietnia 2015 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- częściowo wyjaśnienia obwinionego (k. 112 – 113, zapis audiowizualny k. 114),
- zeznania świadka P. K. (1) (k. 85 – 86, zapis audiowizualny k. 87, k. 121v-122, zapis audiowizualny k. 123),
- zeznania świadka P. K. (2) (k. 86, zapis audiowizualny k. 87),
- zeznania świadka T. B. (k. 121v, zapis audiowizualny k. 123),
- protokół kontroli (k. 1 – 3),
- wystąpienie (k. 4),
- załączniki do protokołu (k. 7 – 52),
- kopie dokumentów – oświadczenia cudzoziemców (k. 92 – 93),
- kserokopię znaczka (k. 111).

W toku czynności wyjaśniających, jak i w trakcie postępowania sądowego, obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że wielu pracowników przed podjęciem pracy decyduje się na sprawdzenie, czy praca będzie mu odpowiadać. Zawsze w takiej sytuacji, jak wyjaśnił, kieruje on stosowny wniosek do Powiatowego Urzędu Pracy o wydanie zezwolenia na zatrudnienie cudzoziemca, bez względu na to, czy taki pracownik podejmie pracę, czy nie. Wie, że pracownicy często się zmieniają, bowiem nie odpowiadają im godziny pracy, relacja wynagrodzenia do pracy. Wobec tego, dla obwinionego oczywistym jest, że ludzie chcieliby najpierw przyjść, sprawdzić czy taka praca będzie im odpowiadać. Osoby, o których mowa we wniosku o ukaranie, zdaniem obwinionego, chciały przyjść i sprawdzić, czy praca im odpowiada. By odróżnić te osoby, od pozostałych pracowników, osoby te są stosownie oznaczone, mają ograniczoną przestrzeń poruszania się i wykonywania pewnych poleceń, wynikających z tzw. szkolenia, które ma na celu pokazać specyfikę pracy. Osoby wskazane we wniosku o ukaranie miały stosowne emblematy, że się uczą oraz czarne koszulki na sobie, aby odróżniali się od pozostałych pracowników. Jedną z tych

osób została później zatrudniona. Wyjaśnił, że na stosowne oświadczenie z Urzędu Pracy należy oczekiwać od 7 do 14 dni, mimo to, oświadczenie to składa, nim cudzoziemcy zdecydują się podjąć zatrudnienie.

Obwiniony w swoich wyjaśnieniach wskazał również, że w razie pojawiających się wątpliwości, często telefonował do inspektorów, jak też na infolinię Państwowej Inspekcji Pracy, aby zaciągnąć informacji u źródła, wobec czego jest w stałym kontakcie z PIP. Powołał się na okoliczność, iż jego pytania są częste, więc zdarza się, że niektórzy, wiedząc, że to on dzwoni, nie odbierają telefonów.

Obwiniony wyjaśnił, że informację na temat możliwości szkolenia przyszłych pracowników – gdzie będą mogli oni poznać specyfikację pracy, uzyskał w Państwowej Inspekcji Pracy, która wskazała mu, że takie osoby powinny dostatecznie odróżniać się od pracowników i mieć ograniczone miejsce przebywania. Również w PIP poinformowano go, iż najlepszą formą zatrudniania przez niego pracowników, będzie umowa zlecenia. Wszystkie jego działania poprzedzane były kontaktem z PIP. Wyjaśnił, iż dokumentację w zakresie osób wymienionych we wniosku o ukaranie dostarczył inspektorowi, wobec czego zdziwiony był całą zaistniałą sytuacją.

Obwiniony przyznał w swoich wyjaśnieniach, że to on przeprowadza szkolenia stanowiskowe, które są bezpłatne, bowiem posiada tego typu uprawnienia. Wspomniane szkolenie wyglądało zdaniem obwinionego, w ten sposób, że osoba chętna, będąc stosownie oznakowana, ubrana w ciemną koszulkę żeby się odróżniała, najpierw obserwuje, w jaki sposób pracownik wykonuje stosowne czynności. Kiedy zrozumiała, jak się wykonuje dane czynności, najpierw pod nadzorem tego pracownika, a później sama, wykonywała te same czynności, później pracownik sprawdzał, czy osoba ta dawała sobie radę. Nie było żadnych wątpliwości językowych, bowiem pracownicy też byli obywatelami Ukrainy, więc osoby szkolące się były o wszystkim na bieżąco informowane.

W dniu 24 kwietnia 2015 roku, to sam obwiniony przeprowadzał szkolenie wraz z innym pracownikiem. W momencie kiedy obwiniony musiał się oddalić i nie było go na miejscu, Inspektorzy PIP podjęli kontrolę. Obwiniony wyjaśnił, że osoby szkolące zostawił pod nadzorem pracownika.

Obwiniony wyjaśnił również, że średnio rocznie do Urzędu Pracy składa od 1500 do 2000 oświadczeń o zatrudnieniu, rocznie ma od 3 do 5 kontroli.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się na zeznaniach świadków P. K. (1) oraz P. K. (2), protokole kontroli wraz załącznikami oraz oświadczeniach cudzoziemców, wobec zbieżności faktów i relacji.

Sąd tylko częściowo przyznał walor wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego, to jest co do tego, że prowadzi on działalność gospodarczą, zatrudniając w jej obrębie cudzoziemców oraz co do tego, że pozostaje w częstym kontakcie z Państwową Inspekcją Pracy. Znajduje to potwierdzenie w zeznaniach świadków P. K. (1) i T. B.. W pozostałym zakresie Sąd nie dał wiary obwinionemu, uznając, iż przedstawione przez niego stanowisko stanowi jedynie przyjętą przez niego linię obrony. W sposób szczególny wyjaśnienia obwinionego w tym zakresie nie znajdują potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym. Jak wynika z zeznań świadków P. K. (1) oraz P. K. (2), i jest to okoliczność nie budząca wątpliwości, O. S. oraz D. K. w dniu 24 kwietnia 2015 roku wykonywali obowiązki pracownicze bez wymaganego prawem zezwolenia na pracę bądź innego dokumentu uprawniającego cudzoziemca do legalnego wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Znajduje to również potwierdzenie w protokole z kontroli oraz oświadczeniach obywateli Ukrainy, których zarzuty objęte wnioskiem o ukaranie dotyczą.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków przesłuchanych w toku postępowania dowodowego: P. K. (1), P. K. (2) oraz T. B..

Relacja P. K. (1) jest logiczna i spójna. Świadek w sposób rzeczowy streścił przebieg zdarzeń z dnia 24 kwietnia 2015 roku. Świadek jest osobą obcą dla obwinionego, nie zainteresowaną wynikiem sprawy. Świadek składał zeznania w związku z informacjami powziętymi podczas wykonywania obowiązków służbowych. Jego relacja znajduje potwierdzenie w zgromadzonych w sprawie dokumentach, jak i w relacji świadka P. K. (2).

Sąd dał wiarę w całości również zeznaniom świadka P. K. (2). Świadek w sposób rzeczowy przedstawił znane mu z toku wykonywania czynności służbowych fakty, mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia tejże sprawy. Zeznania świadka w pełni korespondują z zeznaniami świadka P. K. (1). P. K. (2), jest osobą obcą dla obwinionego, nie mającą interesu prawnego w rozstrzygnięciu sprawy. Zeznania te znajdują pokrycie w zebranej w sprawie i uznanej za wiarygodną dokumentacji.

Również zeznania świadka T. B., Sąd, mając na uwadze okoliczności sprawy, uznał za wiarygodne, choć nie były one stricte związane z czynami zarzucanymi obwinionemu, a dotyczyły ogólnych kontaktów zawodowych obwinionego z Państwową Inspekcją Pracy. Znajdują one potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i korespondują z zeznaniami pozostałych świadków.

Ponadto w sprawie został przesłuchany świadek T. Ł.. Świadek nie znał osoby obwinionego oraz nie posiadał żadnych informacji co do faktów mających znaczenie dla określenia odpowiedzialności obwinionego oraz rozstrzygnięcia sprawy.

Wobec niezakwestionowania przez strony pozostałych dowodów ujawnionych na rozprawie w trybie art. 76 § 1 kpw w postaci sporządzonych w sprawie dokumentów, Sąd uznał je za dowody wiarygodne i oparł na nich ustalenia faktyczne.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Sąd oceniając materiał dowodowy zgromadzony w sprawie stwierdził, że obwiniony M. K., będący przedsiębiorcą, działającym pod firmą (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) w dniu 24 kwietnia 2015 roku w lokalu gastronomicznym A. I. by M. w W. przy ul. (...), powierzył cudzoziemcom, obywatelom Ukrainy O. S. i D. K., nielegalne wykonywanie pracy, to jest bez wymaganego prawem zezwolenia na pracę bądź innego dokumentu uprawniającego cudzoziemca do legalnego wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, to jest popełnił wykroczenia opisane w art. 120 ust. 1 w zw. z art. 88 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Zgodnie bowiem z art. 120 ust. 1 w/w ustawy, kto powierza cudzoziemcowi nielegalne wykonywanie pracy podlega karze grzywny nie niższej niż 3000 złotych. Definicję przedmiotowego zwrotu normatywnego zawiera art. 2 ust. 1 pkt 14 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Zgodnie z treścią tego przepisu nielegalne wykonywanie pracy przez cudzoziemca oznacza „wykonywanie pracy przez cudzoziemca, który nie jest uprawniony do wykonywania pracy w rozumieniu art. 87 ust. 1 lub nie posiada zezwolenia na pracę, nie będąc zwolnionym na podstawie przepisów szczególnych z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę, lub którego podstawa pobytu nie uprawnia do wykonywania pracy, lub który wykonuje pracę na innych warunkach lub na innym stanowisku niż określone w zezwoleniu na pracę, z zastrzeżeniem art. 88f ust. 1a-1c, lub który wykonuje pracę na innych warunkach lub na innym stanowisku niż określone w zezwoleniu na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114, art. 126, art. 127 lub art. 142 ust. 3, z zastrzeżeniem art. 119 i art. 135 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach”.

W efekcie przyjąć należy, iż obwiniony swoim zachowaniem wypełnił, w przypadku każdego z zarzucanych mu czynów znamiona wskazanego wykroczenia, bowiem każdorazowo w przypadku czynów opisanych w punktach I i II wniosku o ukaranie data rozpoczęcia pracy przez cudzoziemca przypadła na okres poprzedzający zarejestrowanie wniosku uprawniającego go do podjęcia pracy. W sprawie tej było to oświadczenie o zamiarze powierzenia pracy cudzoziemcowi uregulowane w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 20 lipca 2011 r. w sprawie przypadków, w których powierzenie wykonywania pracy cudzoziemcowi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest dopuszczalne bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę.

Należy podkreślić, że zgodnie z § 1 pkt 20 w/w Rozporządzenia powierzenie cudzoziemcowi wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę jest dopuszczalne w przypadku cudzoziemców Ukrainy, wykonujących pracę przez okres nieprzekraczający 6 miesięcy w ciągu kolejnych 12 miesięcy, niezależnie od liczby podmiotów powierzających im wykonywanie pracy, jeżeli przed podjęciem przez cudzoziemca

pracy powiatowy urząd pracy, właściwy ze względu na miejsce pobytu stałego lub siedzibę podmiotu powierzającego wykonywanie pracy, zarejestrował pisemne oświadczenie tego podmiotu o zamiarze powierzenia wykonywania pracy temu cudzoziemcowi, określające nazwę zawodu, miejsce wykonywania pracy, datę rozpoczęcia i okres wykonywania pracy, rodzaj umowy stanowiącej podstawę wykonywania pracy oraz wysokość wynagrodzenia brutto za pracę, informujące o braku możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych w oparciu o lokalny rynek pracy oraz o zapoznaniu się z przepisami związanymi z pobytem i pracą cudzoziemców, a praca ta wykonywana jest na podstawie pisemnej umowy na warunkach określonych w oświadczeniu.

Jak wynika z materiału dowodowego takowe oświadczenia na nazwisko D. K. oraz O. S. zarejestrowano we właściwym miejscowo Powiatowym Urzędzie Pracy w dniu 28 kwietnia 2015 roku.

Okolicznością niebudzącą wątpliwości jest obecność D. K. oraz O. S. w lokalu A. I. By M. przy ul. (...) w W., podczas wykonywania pracy na rzecz M. K. w dniu 24 kwietnia 2015 roku. Okoliczność ta wynika z protokołu kontroli, przeprowadzonej przez inspektorów Państwowej Inspekcji Pracy w dniu 24 kwietnia 2015 roku, zeznań naocznych świadków P. K. (1) oraz P. K. (2), jak również z oświadczeń pisemnych przedłożonych przez obywateli Ukrainy, których kserokopie znajdują się w aktach sprawy. Niewątpliwym jest również, że oświadczenia o powierzeniu pracy cudzoziemcowi zarejestrowano we właściwym Powiatowym Urzędzie Pracy 28 kwietnia 2015 roku. Obwiniony M. K. wypełnił zatem swoim zachowaniem znamiona wykroczeń z art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy i popełnił wykroczenia zarzucane mu wnioskiem o ukaranie.

W kwestii odpowiedzialności obwinionego Sąd zważył, że obwiniony jest osobą pełnoletnią i nie zachodziły wątpliwości odnośnie jego poczytalności. W świetle zebranego materiału dowodowego jego wina nie budzi żadnych wątpliwości. Sąd uznał, że obwiniony, prowadząc swoją działalność gospodarczą i zatrudniając cudzoziemców na tak wysoką skalę, powinien mieć świadomość, jakie obowiązki, z tytułu bycia pracodawcą, na nim ciąży. Uchylenie się od wypełniania tego rodzaju obowiązków jest zachowaniem nagannym, mającym znaczny wpływ na powiększanie się szarej strefy. Jest to również znacząco krzywdzące dla samych pracowników, wobec nie respektowania ich praw. Zdaniem Sądu czyn obwinionego był społecznie szkodliwy.

Wymierzając karę obwinionemu M. K., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw oraz w art. 39 § 1 i 2 kw.

Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 800 złotych.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara, przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy.

Sąd wziął pod uwagę jako okoliczność łagodzącą fakt, iż obwiniony do tej pory nie był karany za podobne wykroczenia i przestępstwa, oraz, co wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Sąd również uwzględnił fakt, że O. S. został przez obwinionego zatrudniony.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, stosownie do orzeczenia o winie i uznaniu za winnym obwinionego Sąd w pkt. 2 wyroku nie znajdując podstaw do zwolnienia obwinionego od kosztów postępowania, zasądził od obwinionego koszty postępowania w łącznej kwocie 180 złotych. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, co ustalono na podstawie § 1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz kwotę 80 złotych tj. 10% od wymierzonej kary grzywny – nie mniej niż 30 złotych, ustalonej na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).